

SODBA SODIŠČA

(tretji senat)

z dne 14. aprila 2005

v združenih zadevah C-128/03 in C-129/03 (predlog za sprejem predhodne odločbe Consiglio di Stato): AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas in drugi ⁽¹⁾

(Notranji trg z električno energijo — Zvišanje pristojbine za dostop do nacionalnega prenosnega sistema električne energije in za njegovo uporabo — Državne pomoči — Direktiva 96/92/ES — Dostop do omrežja — Načelo prepovedi diskriminacije)

(2005/C 132/09)

(Jezik postopka: italijanščina)

V združenih zadevah C-128/03 in C-129/03, katerih predmet sta predloga za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljena na Sodišče z odločbama Consiglio di Stato (Italija) z dne 14. januarja 2003, ki sta na Sodišče prispeli dne 24. marca 2003, v postopkih AEM SpA (C-128/03), AEM Torino SpA (C-129/03) proti Autorità per l'energia elettrica e per il gas in drugi, ob udeležbi: ENEL Produzione SpA, je Sodišče (tretji senat), v sestavi A. Rosas, predsednik senata, A. Borg Barthet, S. von Bahr (poročevalec), J. Malenovský in U. Lohmus, sodniki, generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl, sodni tajnik: L. Hewlett, glavna administratorka, dne 14. aprila 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Ukrep, kot je ta, ki je sporen v glavni stvari, ki le podjetjem za proizvodnjo in distribucijo električne energije, ki izvira iz hidroelektrarn in geotermalnih elektrarn, začasno nalaga zvišanje pristojbine za dostop do nacionalnega prenosnega sistema električne energije in za njegovo uporabo, da bi se izravnala korist, ki so jo ta podjetja v prehodnem obdobju imela z liberalizacijo trga z električno energijo zaradi prenosa Direktive 96/92 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. decembra 1996 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo, pomeni razlikovanje med podjetji glede dajatev, ki izhaja iz narave in splošne ureditve spornega sistema dajatev. Zato to razlikovanje samo po sebi ne pomeni državne pomoči v smislu člena 87 ES.

Vendar pomoči ni mogoče preverjati ločeno od učinkov njenega načina financiranja. Če sta v položaju, kot je ta v glavni stvari, zvišanje pristojbine za dostop do nacionalnega prenosnega sistema električne energije in za njegovo uporabo ter nacionalni program pomoči neločljivo vsebinsko povezana, v smislu, da se prihodek od zvišanja nujno nameni za financiranje te pomoči, je navedeno zvišanje sestavni del tega programa in ga je torej treba preučiti skupaj z njim.

2. Pravilo nediskriminatornega dostopa do nacionalnega prenosnega sistema električne energije, ki ga vzpostavlja Direktiva 96/92, ne

nasprotuje, da država članica sprejme začasni ukrep, kot je ta, ki je sporen v glavni stvari, ki le nekaterim podjetjem za proizvodnjo in distribucijo električne energije nalaga zvišanje pristojbine, ki se dolguje za dostop do tega sistema in za njegovo uporabo, da bi se izravnala korist, ki so jo ta podjetja imela v prehodnem obdobju s spremembo pravnega okvira zaradi liberalizacije trga z električno energijo, ki izhaja iz prenosa navedene direktive. Vendar se mora predložitev sodišče prepričati, da zvišanje pristojbine ne presega tistega, kar je nujno za izravnavo omenjene koristi.

⁽¹⁾ UL C 146, 21.6.2003.

SODBA SODIŠČA

(veliki senat)

z dne 12. aprila 2005

v zadevi C-145/03 (predlog za sprejem predhodne odločbe Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid): dediči Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS) in drugim ⁽¹⁾

(Socialna varnost — Člena 3 in 22 Uredbe št. 1408/71 — Člen 22 Uredbe št. 574/72 — Bolnišnično zdravljenje v drugi državi članici, kot je pristojna država članica — Potreba po življenjsko pomembnem zdravljenju — Napotitev zavarovanca v bolnišnico tretje države — Obseg obrazcev E 111 in E 112)

(2005/C 132/10)

(Jezik postopka: španščina)

V zadevi C-145/03, katere predmet je predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče z odločbo Juzgado de lo Social nº 20 de Madrid (Španija) z dne 6. novembra 2001, ki jo je Sodišče prejelo dne 31. marca 2003, v postopku dediči Annette Keller proti Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Instituto Nacional de Gestión Sanitaria (Ingesa), nekdanji Instituto Nacional de la Salud (Insalud), je Sodišče (veliki senat), v sestavi V. Skouris, predsednik, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, sodniki, R. Silva de Lapuerta, sodnica, K. Lenaerts (poročevalec) in A. Borg Barthet, predsedniki senatov, N. Colneric, sodnica, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues, E. Juhász, G. Arestis in M. Ilešič, sodniki, generalni pravobranilec: L.A. Geelhoed, sodni tajnik: H. von Holstein, namestnik sodnega tajnika, dne 12. aprila 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

1. Člen 22(1)(a)(i) in (c)(i) Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, in člen 22(1) in (3) Uredbe Sveta št. 574/72 o določitvi postopka za izvajanje Uredbe (EGS) št. 1408/71, v spremenjeni in posodobljeni različici v Uredbi Sveta (EGS) št. 2001/83 z dne 2. junija 1983 (UL L 230, str. 6), je treba razlagati tako, da je pristojni nosilec, ki se je z izdajo obrazca E 111 ali obrazca E 112 strinjal, da se eden od njegovih zavarovancev zdravi v drugi državi članici, ki ni pristojna država članica, vezan na ugotovitve zdravnikov nosilca države članice začasnega prebivališča med veljavnostjo obrazca v zvezi z življenjsko pomembnim zdravljenjem, tako kot na odločitev teh zdravnikov, sprejeto v istem obdobju na temelju navedenih ugotovitev in trenutnega stanja zdravstvenih spoznanj, za napotitev zadevne stranke v bolnišnico, ki je v drugi državi, čeprav je to tretja država. Vendar pa je v takem položaju, v skladu s členom 22(1)(a)(i) in (c)(i) Uredbe št. 1408/71, pravica zavarovanja do storitev, ki so ponujene v imenu pristojnega nosilca, pogojena s tem, da je v skladu z določbami zakonodaje, ki jo uporablja nosilec države članice začasnega prebivališča, slednji vezan ponujati osebi, ki je tam zavarovana, storitve, ki ustrezajo takšnemu zdravljenju.

V takih okoliščinah ta nosilec ni upravičen zahtevati vrnitve zadevne stranke v pristojno državo članico za opravo zdravniškega pregleda, niti da bi nadzoroval le-tega v državi članici začasnega prebivališča, niti da bi zahteval odobritev zgoraj navedenih ugotovitev in odločitev.

2. V primeru, ko so se zdravniki nosilca države članice začasnega prebivališča odločili, zaradi življenjske ogroženosti in glede na trenutna zdravstvena spoznanja, za napotitev zavarovanca v bolnišnico, ki je na ozemlju tretje države, je treba člen 22(1)(a)(i) in (c)(i) Uredbe Sveta št. 1408/71 razlagati tako, da zdravljenje, opravljeno v tej slednji državi, krije nosilec države članice začasnega prebivališča v skladu z zakonodajo, ki jo uporablja slednji nosilec, pod enakimi pogoji kot zavarovancem, za katere velja ta zakonodaja. V zvezi z zdravljenjem, ki je naštetu med storitvami, določenimi z zakonodajo pristojne države članice, spada v pristojnost nosilca slednje države, da krije stroške storitev s povračilom nosilcu države članice začasnega prebivališča pod pogoji, določenimi v členu 36 Uredbe št. 1408/71.

Zato ker nosilec države članice začasnega prebivališča ni kril stroškov zdravljenja, opravljenega pri nosilcu, ki je v tretji državi, a je bilo dokazano, da je bila zadevna oseba upravičena do kritja, in ker je navedeno zdravljenje naštetu med storitvami, določenimi po zakonodaji pristojne države članice, je pristojni nosilec dolžan neposredno povrniti stroške tega zdravljenja navedeni osebi ali njenim dedičem tako, da se zagotovi enaka raven kritja, do katere

bi bila ta oseba upravičena, če bi se uporabile določbe člena 22(1) Uredbe št. 1408/71.

(¹) UL C 146, 21.6.2003.

SODBA SODIŠČA

(drugi senat)

z dne 14. aprila 2005

v zadevi C-157/03: Komisija Evropskih skupnosti proti Kraljevini Španiji (¹)

(Neizpolnitev obveznosti države — Direktive 68/360/EGS, 73/148/EGS, 90/365/EGS in 64/221/EGS — Pravica do prebivanja — Dovoljenje za prebivanje — Državljan tretje države, družinski član državljana Skupnosti — Rok za izdajo dovoljenja za prebivanje)

(2005/C 132/11)

(Jezik postopka: španščina)

V zadevi C-157/03, Komisija Evropskih skupnosti (zastopnika: C. O'Reily in L. Escobar Guerrero) proti Kraljevini Španiji (zastopnica: N. Diaz Abad), zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES z dne 7. aprila 2003, je Sodišče (drugi senat), v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, C. Gulmann, J. Makarczyk (poročevalec), P. Kūris in J. Klučka, sodniki, generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl, sodni tajnik: R. Grass, dne 14. aprila 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi: Kraljevina Španija s tem, da

1. — v svoj notranji pravni red ni pravilno prenesla Direktive Sveta 68/360/EGS z dne 15. oktobra 1968 o odpravi omejitev gibanja in prebivanja v Skupnosti za delavce držav članic in za njihove družine, Direktive Sveta 73/148/EGS z dne 21. maja 1973 o odpravi omejitev gibanja in bivanja v Skupnosti za državljane držav članic v zvezi z ustanavljanjem in opravljanjem storitev in Direktive Sveta 90/365/EGS z dne 28. junija 1990 o pravici do prebivanja za zaposlene in samozaposlene osebe, ki so prenehale opravljati poklicno dejavnost, predvsem s tem, da je za izdajo dovoljenja za prebivanje državljanom tretjih držav, družinskim članom državljana Skupnosti, ki je uresničeval svojo pravico do prostega gibanja, naložila obveznost vizuma za prebivanje, in ker